СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

ЗБОРНІК матэрыялаў

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА
СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «ПлачЕраміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864)[8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні[9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці[10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864)[8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні[9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці[10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чаркоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864)[8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні[9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці[10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноў знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай litстарадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай litарадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай сарадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноў знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у праматыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя зноўдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «ПлачЕраміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

8 Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

9 Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

10 Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834)— пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864)[8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні[9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай litстарадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці[10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

лад, пра поўную «Малую падарожную кніжку», якая знаходзілася ў зборы баварскага прафесара К. Манерта (1756—1834) — пра яе пісаў у свой час рускі бібліёграф і гісторык П. І. Кепен (1793—1864) [8]. Будзем спадзявацца, што кнігі гэтыя знойдуцца і што наперадзе ў нас нямала сенсацыйных знаходак.

Вялікі ўклад у скарыназнаўства зроблен рускім бібліёграфам В. С. Сопікавым (1765—1818), які ў 1813 г. падрабязна апісаў усе пражскія, за выключэннем Псалтыра 1517 г., і амаль усе віленскія выданні [9]. З пражскіх выданняў ён упершыню ўвёў у навуковы ўжытак кнігі «Суддзі», «Ісус Навін», «Прытчы Саламона», «Плач Ераміі». Сопікаў карыстаўся экземплярамі з калекцый Ф. Г. Баўзе (1752—1812), Ф. А. Талстога (1758—1849), П. Я. Чаадаева (1794—1856) і іншых збіральнікаў.

Падкрэслім тут важную ролю бібліяфілаў у захаванні для навукі славянскай старадрукаванай кніжнасці наогул і выданняў Скарыны ў прыватнасці [10]. Трэба назваць прозвішчы некаторых калекцыянераў: М. П. Румянцаў (1754—1826), І. М. Царскі (пам. 1853), І. Я. Лукашэвіч (1811—1886), А. Д. Чарткоў (1789—1858), П. В. Шчапаў (1848—1888), А. І. Касцерын (пам. 1847), М. П. Пагодзін (1800—1882), І. П. Каратаеў (1817—1886), А. І. Хлудаў (1818—1882), П. І. Шчукін (1853—1912). Іх зборы леглі ў аснову дзяржаўных кнігасховішчаў, дазволіўшы скамплектаваць вельмі прадстаўнічыя калекцыі выданняў Скарыны. У Дзяржаўнай бібліятэцы СССР імя У. І. Леніна цяпер захоўваюцца 82 экземпляры скарынаўскіх выданняў, у Дзяржаўнай Публічнай бібліятэцы імя М. Я. Салтыкова-Шчадрына — 81 экземпляр, у Дзяржаўным гістарычным музеі — 84 экземпляры.

Трэба назваць таксама імёны бібліёграфаў, якія ўслед за В. С. Сопікавым, апісваючы прыватныя і грамадскія зборы, прадставілі ў распараджэнне даследчыкаў апісанні скарынаўскіх выданняў. Гэта ўжо названыя П. І. Кепен і І. П. Каратаеў, а таксама П. М. Строеў (1796—1876), І. П. Сахараў (1807—1863), В. М. Ундольскі (1815—1864), А. С. Радоскі (1838—1908).

Другая палавіна XIX ст. у скарыназнаўстве азнаменавана, па-першае, пачаткам публікацыі архіўных дакументаў пра жыццё і дзейнасць Скарыны і, па-другое, з'яўленнем першых грунтоўных манаграфічных даследаванняў. У 1849 г. польскі гісторык Ю. Мучкоўскі (1795—1858) апублікаваў запіс у прамацыйнай кнізе Кракаўскага універсітэта аб прысваенні ступені бака-

---

[8] Кеппен П. И. Записка о путешествии по славянским землям и архивам // Библиографические листы. 1825. № 33. С. 482.

[9] Сопиков В. С. Опыт российской библиографии. Спб., 1813. Ч. 1. С. 9—19, 25—45, 119—120, 183—184.

[10] Немировский Е. Л. Роль библиофилов в сохранении славянской старопечатной книжности // Актуальные проблемы теории и истории библиофильства. Л., 1985. С. 44—46.

СПАДЧЫНА
СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА
СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА
СКАРЫНЫ

СПАДЧЫНА СКАРЫНЫ